

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

MENNYBŐL ÉRKEZŐ

AKADÁLYMENTESÍTÉS

A Kelet-Európán végigsöprő rendszerváltások egyik kulcsmomentuma volt a Kelet és Nyugat széttagoltságát szimbolizáló berlini fal ledöntése. Egy közelmúltban tartott ökumenikus eseményen *Gáncs Péter* evangélikus püspök arra emlékeztetett, hogy mindez nem csupán a politikusok érdeme volt. Gyertyák világítottak akkoriban a német lakások ablakainak tízezreiben, azt jelezve, hogy lakói a fal leomlásáért imádkoznak.

♦ Miután fohászuk meghallgatásra talált, egy bizonyos Horst Sindermann, az NDK parlamentjének akkori elnöke, egy kommunista elkötelezettségű ember tett bizonyosság értékű vallomást: „Mindre felkészültünk, csak épp a gyertyákra és az imádságra nem.” Hangsúlyozom: egy ateista ember mondta ezt, amikor látványosan, recsegve-ropogva összetörtek az általa is szolgált, hitt és felépített világrend tartóoszlopai. Amikor már nem talált racionális magyarázatot a történetekre, és mintegy elismerte, hogy van, Akivel nem számoltak: azzal, hogy Isten alakítja a történelmet. Még a kommunistákét is.

Ettől a negyedszázados történettől elrugaszkodva, a modern jelenbe érve, már nem az ideológiák diktálta hitelenséggel találkozunk, hanem egy másik típusúval. Egy olyan modern és haladó világkorszakkal szembesülünk nap mint nap, amelyben a kereszténység, különösen itt, Európában, egyre inkább a háttérbe szorul. Sok esetben utat is téveszt, elveszíti hangját, irányát, másfelől egyre népszerűtlenebbé vagy még inkább érdektelenebbé válik a tömegek számára. A hit mint mindennapi életszükséglet már alig jelent valamit a 21. századi embernek. A lélek egy olyan mély kút számára, amit vagy lefed, elrejt maga elől is, vagy pedig teletömköd mindenféle haszontalan vagy éppen káros

hiedelmekkel, okkult praktikákkal. Belső lelki kérdéseit, a lélek sajkáit igyekszik szerzésvágygal, látvány-nyal, megfogható, megehető dolgokkal megválaszolni, elodázni. Merthogy a ma emberében is ott vannak a kérdések, bár ezekkel sokszor nem mer szembesülni, azokat felvállalni. Egy nagyváros fiataljait kérdezték meg a közelmúltban arról, mitől félnek, mitől tartanak a leginkább. Sokak meglepetésére az ifjú generáció nagy része a haláltól, az elmúlástól fél a legjobban. Miközben mindenki másnál jobban ismerik és kezelik a modern eszközöket, az elmúláshoz kötődő kérdéseik megválaszolatlan, félelmetes kérdőjelekként lebegnek felettük. Hiszen a napjaink cukivá degradált, nyuszikás, költnis húsvétja sem képes a tartalmas válaszokra, mert Isten nélkül önmaga karikatúrájává, világi ünneppé silányult.

Húsvét közeledtével a hit és a mindennapok kontrasztjával küzdő ember idén is rádöbben, hogy a technológia korában, a modern örületben kellene eljutnia hozzá a Szónak. Aminek ma is súlya és helye van az életében. Az Isten nekünk szánt beszéde – a reklámok és simogatós telefonok világába. A Beszéd, amely hitre ébreszt, és szembesít a mennyből érkező akadálymentesítéssel. Azzal, hogy valaki felvállalta ezt a világot, úgy mindenestől. Benne engem és mindannyiunkat. ♦